

Skoluppsatser

Årets tema är tigrar, på grund av att de nu är utrotningshotade.

Det är vi som har skrivit uppsatserna du får läsa här.

Från v längst fram:

Embla Bondeson kl 1, Nora Bråmer kl 2 B, Alexandra Edlund kl 3 A

Fr v bakre raden:

Rasmus Heed kl 5, Agnes Grudd kl 6 och Svea Granström, kl 4.

Foto: Agne Samuelsson

Hatii

Det var en gång en tiger. Hon hade ett eget revir hos kungen. Hon skulle föda ungar. Hon födde en unge. Hon fick heta Hatii.

Hatii föddes mitt på dagen som kungen visste att det skulle komma en tsunami. Den kom från nordpolen. Det kom också med isflak. Hatii förlorar sin mamma. Hatii sitter på ett isflak och gråter.

Efter en stund börjar isflaket att vingla. Något blött kommer upp. Det är Hattiis mamma. Nu sitter Hatii och hennes mamma och flyter på isflaket.

Embla Bondeson, klass 1

Det alldeles egna sättet

Det var en gång en tiger som hette Sopen. Han hade ett ovanligt namn och ett ovanligt sätt. Det alldeles egna sättet. Även fast han var en kille så hade han rosenhatt på sig och klackskor men han var inte ett dugg generad.

En dag gick han ut i skogen han skulle plocka bär. Han plockade löv istället och åt. Han tyckte det var gott. På kvällen gick alla andra upp på berget och tittade på solnedgången. Men han satt på taket och tittade på träden. På förmiddagen gick de flesta ut och jagade kött. Men han jagade fjärilar. En dag gick han ut på torget för att köpa mat istället för att jaga fjärilar. Han köpte bröd och mjölk. Han gick och bjöd hem sin vän Skon. Dom drack sitt bröd och åt sin mjölk. Sen på kvällen satt de båda på taket och tittade på träd. Det var mysigt.

Dagen efter gick han och Skon på en promenad. Dom gick baklänges så dom slapp vända när dom skulle gå tillbaka. Fiffiga tigrar va!

Dom gick in på måleriet. Men istället för att måla väggar och saker så hällde dom det på sig själva. Sopen och Skon blev alldeles färgiga. Sopen var blå och Skon var lila. Sen gick den glada Sopen hem. Han var den lyckligaste tigern i världen.

Nora Bråmer, klass 2B

Tigern och katten

Det var en gång en tiger som hade en katt till vän men inga föräldrar. Det var lite tokigt. Men det konstiga var att tigern bodde i en vanlig skog. Han busade ofta med människorna. Ett bus var att det stod ett juicepaket på ett bord och tigern hoppade rakt på bordet och hela juicepaketet sprack. Det tyckte tigern var jättekul.

Katten och tigern hade inget att göra men då kom dom på att de skulle göra mer bus. De gick till ån och hällde ner röd karamellfärg i vattnet. Sen kom människorna och såg tigern ligga där. Dom trodde att tigern hade bitit ihjäl katten. Dom var jätterädda och sprang iväg.

Tigern och katten skrattade jättemycket och levde lyckliga i alla sina dagar.

Alexandra Edlund, klass 3A

Tissi, den annorlunda tigern

Det var en gång en tigmamma som hette Tisa hon var en favorit bland harna. Hon hade fin, len päls och som de flesta andra tigrar har hon orange päls med svarta ränder. Hon var väldigt nöjd med sig själv för att hon väntade en tigerkull.

En dag födde hon bara en liten, liten unge. Det var en flicka. Hon fick heta Tissi. Tissi var väldigt lik sin mamma, hon hade len fin päls precis som sin mor. Men hon var lite annorlunda, i stället för att vara orange med svarta ränder var hon svart med orange ränder. Tisa brydde sig inte så mycket om det. Hon gillade henne ändå.

Tissi blev bara äldre och äldre och större och större. Tissi ville så gärna bort från trädet som de bodde vid. Hon ville ut och träffa nya djur. Kanske en trevlig

zebra eller en rolig antilop. En dag sa Tisa till Tissi: -Tissi jag ska ut och jaga lite. Det såg Tissi som ett bra tillfälle. Så hon sa: -Snälla, snälla mamma kan jag få följa. -Nej, det får du inte, svarade Tisa. -Men mamma snälla. -Nej!, sa Tisa och sprang iväg. Tissi kände sig så liten. Varför fick hon inte följa?

Tissi låg och tänkte, till slut bestämde hon sig för att rymma. Hon reste sig upp och kollade på det stora trädet. Hon hade varit där i hela sitt liv. Tisa hade aldrig låtit henne lämna trädet. Det var varmt i dag. Då kände Tissi att hon var törstig, som tur är vet hon vart vattenhållet ligger. Hon började gå. Vad konstigt, tänkte Tissi. Hon såg inte ett enda djur när hon gick. Efter ett tag såg hon en zebra bredvid ett träd. Och bredvid zebran stod det ett litet zebraföl samma ålder som Tissi. Tissi sprang dit.

När hon kom dit blev de först rädda sedan började de att skratta. -Vad är det som är så roligt, sa Tissi argt. -Din päls, sa den lilla zebran. Tissi kollade på sin päls och sa sedan: -Vad!, min päls har varit så sedan jag föddes. Zeborna bara fortsatte att skratta. -Men lägg av, sa Tissi. Då vände zeborna ryggen till Tissi och gick skattande därifrån.

Tissi började att gå. Det finns säkert fler djur vid vattenhållet, tänkte hon. Sedan tänkte hon på zeborna och hur dom skrattat åt henne. Det skulle bli ett skrattkalas när hon kom till vattnet. Hon gick en bit till sedan såg hon vattenhållet bakom en kulle. Hon gick dit. När hon kom dit skrattade ingen, alla bara drack! Det var nog bara zeborna som var konstiga, tänkte hon.

Tissi gick fram till vattnet och började att dricka. Bredvid henne stod det en antilop och drack. Han hade ett stort rivmärke över ena ögat. Tissi kunde inte ta ögonen ifrån det. -Vad glor du på, sa antilopen plötsligt. -Ditt öga, sa Tissi. -Och vad är det med det, sa han argt. Sedan började han fnissa. Nej inte nu!!!, tänkte Tissi. Nu gapskrattade antilopen. -Du Henrik, kolla på den där tigersnäs, sa han till en annan antilop. Nu gapskrattade alla vid vattenhållet.

Tissi fick en klump i magen, vad pinsamt det blev. Tissi lämnade vattenhållet med nerböjt huvud. Tissi hade fått nog av de andra djuren. Så hon gick hem. Tissi tänkte, undrar om mamma har kommit hem? Och om hon har gjort det vad skulle hon säga till Tissi då. Hon gick och gick, till slut såg hon trädet på ett ganska långt avstånd. När hon kom lite närmre såg hon något sorts kvadratisk sak med fyra hjul och den brummade, och spottade ut rök. Tissi började att springa. Hon tänkte om det kan vara såna där tjuvjägare som hennes mamma hela tiden pratade om.

När hon kom fram hörde hon ett vrål. Det var hennes mamma, det hördes. Tissi såg två män trycka ner Tissis mamma mot marken. -Söv henne, sa den ena mannen. Den ena mannen sprang till saken och kom tillbaks med ett stort rör. Han blåste i ena änden och i andra kom det ut en pil. Pilen for rakt på Tisa och hon föll mot marken. Tissi hoppades att hon inte var död. Männen bar in Tisa i saken och körde iväg. Tissi gillade ju sin mamma så hon sprang efter den körande saken. Hon hade inte sprungit så långt när hon började komma efter. Då tittade en av männen ut igenom fönstret. Han såg Tissi. Han stack in huvudet och kom ut sedan med ett rör till, fast annorlunda. Vad är det, tänkte Tissi. Då hördes ett dån och det sved till i Tissis tass. Tissi föll handlöst mot marken. Hon såg saken köra iväg. Det gjorde för ont i tassen för att springa efter. Hon försökte ställa sig upp. Det gick men det gjorde ont. Haltande gick hon tillbaks till trädet.

När hon kom fram till trädet låg det en annan tigerhona där. Tissi tänkte smyga fram, men honan hörde henne. Honan kollade på Tissi. Tissi trodde att hon skulle börja skratta men det gjorde hon inte. -Hej, sa honan. -Hej, sa Tissi tveksamt. Honan betraktade henne från topp till tå. När hon fick syn på Tissis blödande tass kom hon fram till henne och sa: -Vad har du gjort med tassen Tissi?! -Hur vet du att jag heter Tissi?, sa Tissi frågande. -Har inte Tisa berättat om mig, sa honan. -Nej, sa Tissi. -Jag är din moster Tisoni. -Va! Har jag en moster?, sa Tissi. -Ja, sa Tisoni. Tissi trodde inte sina öron. Men det Tissi inte kunde förstå var varför Tisa inte berättat om Tisoni. -Men vad har du gjort med tassen, sa Tisoni igen. Tissi berättade allt som hänt för Tisoni.

Hon berättade om tjuvjägarna som tog Tisa, saken som rullade och oväsendet som gjort hål i Tissis tass. Det som skadade dig kallas för gevär, sa Tisoni. -Men vet du om mamma är död eller inte, sa Tissi snabbt. -Det låter som om hon bara är sövd, sa Tisoni. -Bra, sa Tissi. -Men hur gör vi med mamma, fortsatte Tissi. -Vi måste hjälpa henne, sa Tisoni. -Kommer du ihåg vart saken åkte åt för håll, Tissi, sa Tisoni. -Ja, den bara följde vägen och förresten ser vi hjulspår efter den, sa Tissi och pekade på några djupa hjulspår i gyttnan. -Bra, sa Tisoni och började gå efter spåren. Tissi följde efter.

De gick och gick och till slut sa Tisoni: -Där! -Vadå, sa Tissi. -Kolla på det där stora tältet, det måste vara där deras läger är, sa Tisoni. Nu såg Tissi det. Det var ett väldigt stort militärfärgat tält. -Kom, sa Tissi och sprang och gömde sig bakom en sten. Tisoni sprang efter. -Vi väntar tills det blir mörkt sedan räddar vi Tisa, sa Tisoni. Tissi och Tisoni la sig tillrätta bakom stenen. -Hur går det med såret Tissi, sa Tisoni sedan. -Oj, såret har jag helt glömt bort, sa Tissi. -Jag

har varit så inställd på att hjälpa mamma, sa hon sedan. Tisoni slickade såret rent sedan sa hon: -Vila dig lite jag väcker dig när det är dags. Tissi la sig ner och somnade snabbt.

-Vakna Tissi, sa Tisoni. Tissi ställde sig yrvaken upp. -Det är dags, sa Tisoni sedan. Dom två tigrarna smög ner mot tältet. Tissi tänkte: Det är tyst så alla måste ha lagt sig. När de gick runt hörnet av tältet såg de saken där. Den var helt tyst. Tissi kollade in där männen lagt Tisa men det var inget där. Dom gick till framsidan av tältet. Där var det massor av mindre tält. Tissi hörde en röst, en människoröst. Det kom ifrån det stora tältet. -Kom, sa Tisoni och drog med sig Tissi in i ett litet tält. Precis när de kom in hörde dom dragkedjan på det stora tältet dras upp. -Jag ska bara hämta maten i bilen Bengt, sa en röst som Tissi kände igen. Det var en av männen som tog Tisa.

Tissi och Tisoni stod spánt och lyssnade. De väntade tills de var säkra på att mannen gått in, sedan sa Tisoni: -Det var nära ögat. -Ja, det var det, sa Tissi. -Tissi är det du?, sa plötsligt en röst. -Mamma är det du?, sa Tissi. -Ja det är jag, sa rösten. De hade hittat Tisa. Efter ett tag vände sig Tissis ögon med mörkret och hon såg Tisa sitta i en liten bur. Hon och Tisoni sprang dit. -Hej Tisa, sa Tisoni. -Tisoni är du här?, sa Tisa. -Ja, jag har hjälpt Tissi att hitta dig, sa Tisoni. -Men hur ska vi få ut dig, sa Tissi till Tisa. -Ser du nyckeln på bordet där, sa Tisa och pekade på ett litet bord bredvid många andra burar. Nu såg Tissi att det var massor av djur här inne. -Ja, jag ser nyckeln, sa Tissi. -Hämta den, den leder till min bur, sa Tisa. Tissi sprang dit, hämtade nyckeln och sprang tillbaks. Hon stoppade in den i låset på buren och vred om. Dörren gled upp och Tisa hoppade ut och gav Tissi och Tisoni en stor kram.

Tisa skulle precis säga någonting när en röst hördes, den sa: -Bengt jag ska bara ut och mata djuren. -Vi måste ut härifrån, sa Tissi. -Där, sa Tisoni och pekade på ett stort hål i tältet. Tissi, Tisoni och Tisa sprang dit. När de sprang såg Tissi att hon kände igen djuren i burarna. Det var djuren som förut var vid vattenhållet. Tissi hörde mannen gå in i tältet bredvid. Hon bestämde sig för att hon hade tid. Så Tissi sprang och tog ut nyckeln ur låset som satt på Tisas bur. -Vad gör du Tissi?, vi måste gå, hörde Tissi Tisa säga. -Jag måste hjälpa de andra djuren, sa Tissi. Tissi sprang från bur till bur och låste upp alla lås. När alla djuren var fria skrek Tissi: -Spring ut igenom hålet där! Alla djuren sprang mot hålet. Tissi hörde mannen komma mot tältet. -Skynda, skrek hon. Hon hörde dragkedjan dras upp och mannen klev in. -Vad i!!!!, sa han argt.

Nu hade alla djuren sprungit ut och Tissi sprang mot öppningen. Mannen fick syn på henne och sprang efter. Hon kastade sig ut igenom hålet men när hon var i luften tog mannen tag i hennes bakben och drog. Tissi satt klorna i marken och skrek. Tisa kom springande mot henne med alla djuren bakom sig. Alla hjälptes åt att dra i Tissi och till slut tappade mannen taget och föll bakåt. Tissi reste sig upp och Tisa kom emot henne. Då fick Tissi den största kramen hon fått i hela sitt liv. Sedan sa Tisa: -Du är den bästa dottern man kan ha.

Nu kom alla de andra djuren fram till Tissi. Alla djuren sa förlåt för att de hade varit så dumma förut. För alla är ju annorlunda.

Sedan den dagen levde tigerfamiljen lyckliga i alla sina dagar.

Svea Granström, klass 4

Daniel och dom vita tigrarna

I Sverige

"Snälla, kan vi inte åka till Afrika?", frågade jag. "Nej, vi har redan bestämt att vi ska åka till Rumänien", svare min pappa. "Men snälla!", sa jag. "Nej", sa min mamma. "Okej då", sa jag lite surt.

Nästa dag

Pip pip pip pip. "Men var tyst", sa jag medans jag kastade en kudde på min klocka. 3 sekunder senare hördes en duns när klockan for till golvet. "Men var tyst", sa jag sömnigt och nickade till. "Just ja!", sa jag med ett ryck. Jag slängde på mig mina kläder och smög ut till min storebrors rum.

"Hallå, Johan. Vakna!", sa jag medans jag skakade honom. "Men vakna då!", sa jag och skakade lite hårdare. "Vad är det?", frågade Johan. "Afrika!", sa jag. "Nu!"

Johan hoppade ur sängen och klädde på sig kläderna på 10 sekunder. Han tog sin väska och hoppade ut genom fönstret. "Kasta ner väskan", sa Johan. "Jag glömde den, kommer snart", sa jag. "Skynda dig!", sa Johan. "Fast ta det lugnt så att du inte väcker mamma och pappa".

”Okej”, sa jag och öppnade dörren och började smyga ut i korridoren. Jag tog min väska som låg under sängen och gick tillbaka till min storebrors rum. När jag skulle stänga dörren till min storebrors rum så kom det ett jättchögt knarr. Jag vände mig om och kollade i hallen, lampan var tänd. ”Snabba dig!”, sa Johan. Jag började springa och slängde ut väskan genom fönstret. När jag skulle hoppa ut genom fönstret öppnades dörren bakom mig och jag hoppade ut genom fönstret till min bror.

”Kom igen!”, sa Johan. ”Vi måste till flygplatsen innan mamma och pappa hinner ikapp oss”.

På flygplatsen

”Vi måste till flygplanet innan det lyfter!”, sa Johan. ”Där!”, sa jag och pekade på en dörr. ”En minut tills flygplanet till Afrika stänger portarna”, hördes ur några högtalare. ”Kom igen!”, skrek Johan. ”Skynda!” ”30 sekunder”, sa dom i högtalarna. ”Biljetter, tack”, sa en tjej som räckte ut handen. ”Här”, sa jag innan Johan hann säga någonting. Dom gick på flygplanet satte sig ner och tog på sig bältena. ”Det var nära ögat”, sa Johan.

I Afrika

”Så då är vi här då”, sa Johan. ”Vad vill du göra först?”, frågade jag. ”Jag ska gå och köpa lite grejer”, svarade Johan. ”Vänta på mig utanför affären”. ”Okej”, sa jag och gick till en vägg bredvid affären. 5 minuter senare kom Johan ut ur affären med tre ryggsäckar. ”Här”, sa Johan och kastade en ryggsäck till mig. ”Packa ner dina grejer i ryggsäcken”. ”Okej”, sa jag och började packa ner mina grejer. Allt fick plats.

”Varför har du två ryggsäckar?”, frågade jag och pekade på ryggsäckarna. ”I den ena har jag mina grejer”, svarade Johan och lyfte upp den han hade i vänster hand. ”Och i den här har jag saker vi behöver för att kunna överleva i vildmarken”, sa han och lyfte upp höger hand. ”Okej”, sa jag och nickade. ”Och förresten”, sa Johan. ”Här”, sa han och räckte mig en kniv. ”Ifall att någon skulle försöka kidnappa dig eller nått”. Jag svarade inte, jag drog bara ut kniven och kollade på den. Den är som en liten Machete tänkte jag. ”Hörde du vad jag sa?”, frågade Johan. Jag nickade till svar. ”Bra”, sa Johan. ”Då går vi ut i vildmarken”.

I vildmarken

”Kom och hjälp mig att resa duken”, sa Johan medans han stoppade en liten stock med tyg runt ner i marken. ”Okej”, sa jag. ”Fast jag kan inte fatta varför vi ska sätta upp den”. ”Den skyddar oss mot rovdjur”, sa Johan. ”Dom kommer

gå runt duken tills dom ger upp och går härifrån”. Jag nickade och gick till min bror. ”Håll i stockarna medans jag slår ner dom”, sa Johan. ”Okej”, svarade jag och tog tag i stocken. Det tog 30 minuter att fixa det. Att resa tättet, samla ved, hämta vatten och sånt tog en och en halv timme. Fast sedan var dom klara.

”Det var....ansträngande”, sa Johan. Jag nickade och tog lite vatten. ”Jag ska ta en promenad”, sa jag. ”Okej”, sa Johan. ”Fast kom tillbaka innan det blir natt. Jag vill inte hitta dig död”. Jag nickade och flinade lite medans jag började gå. Efter 5 minuter så såg jag ett klippblock som stod upp. ”Det var konstigt”, sa jag till mig själv. Någonting dök upp på klippblocket. Det var vitt med svarta ränder. ”En vit tiger”, viskade jag och drog ut kniven ur fodralet. En till vit tiger dök upp under klippblocket. Jag började backa lugnt och sakta och efter ett tag så vände jag mig om och började springa.

Nästa dag

”Såg du någonting spännande igår?”, frågade Johan. ”Nej”, svarade jag. ”Okej”, sa Johan. Dagen gick ganska söligt så jag beslutade att gå till klippan jag hade sett tigrarna på. ”Jag går en liten sväng”, sa jag till Johan. Johan nickade. Så började jag gå.

Vid klippan

”Var är dom”, tänkte jag. Jag hade knappt tänkt det förrän jag lyftes upp av den ena tigern som förmodligen var hannen. ”Var kom du ifrån?”, frågade jag. Tigern stannade och kollade på mig ett litet tag. ”Du verkar snäll”, sa jag. Tigern fortsatte att gå. När han var 7 meter från klippblocket röt han väldigt lågt. En tiger som förmodligen var honan kom ut med två ungar efter sig. Tigerhannen satte sig ner så jag gick mot honom. Han puttade fram mig till honan. Jag lyfte handen långsamt och klappade honan på huvudet. Barnen till honan hoppade på mig så jag ramlade baklänges. Dom slickade mig och puttade mig så jag började skratta.

”Daniel!”, ropade någon. ”Daniel!”. ”Det är min storebror”, sa jag lågt. ”Där är du”, sa Johan och såg tigrarna. ”Johan, ta det lugnt”, sa jag. ”Dom tänker inte skada oss”. ”Okej”, sa Johan lite tveksamt. ”Kolla”, sa jag och räckte ut handen mot honan och klappade henne. Johan gick lite närmare och då började hanen att morra. Jag gick fram till Johan och la armen runt hans axlar, då slutade tigern att morra. Jag och Johan gick fram till tigrarna och då hoppade ungarna på Johan så han ramlade och började skratta.

”Kan vi flytta hit?”, frågade jag. ”Ja”, sa Johan och skrattade. ”Det kan vi”.

Tigern

I ett zoo långt härifrån födde en tigerhona sina första ungar. En liten hane och hona gnällde över denna kalla värld. Tigermamman älskade sina ungar så mycket. Varje dag efter att ungarna öppnat ögonen lekte dom och jagade varandra. Den lilla tigerhanen sprang före sin syster så fort att han inte såg roten framför sig och han trillade med huvudet först. Några människor som gick förbi såg det och tycket att det såg så roligt ut att dom döpte honom till Trille. Men när han bara var fyra veckor kom det en konstig gubbe med en hög hatt och lyfte upp honom. Trille knuffades ner i en konstig låda. Sedan hördes ett dovt morrande och zoot som var hela hans värld försvann i fjärran. När lådan äntligen öppnades hamnade Trille i en jättestor bur. Trille kröp ihop och väntade på att hans syster skulle hoppa fram ur ett hörn och knuffa ner honom på marken som hon brukade. Men ingen syster kom och Trille blev allt mer orolig. Då och då kom en man med svart dräkt och hällde upp mat till honom. Trille bara växte, men ingen syster eller mamma kom. En dag kom mannen med den stora hatten tillbaka och fäste en stor ring runt hans hals. Sedan blev han dragen till ett stort rött tyg. Plötsligt gled tyget åt sidan och ett jättestarkt ljus bländade honom. När han fick tillbaka synen såg han att han stod i en jättestor cirkel och överallt runt honom satt det människor. Men konstigast var att det stod en man i bara höftskynke i mitten med en ihoprullad död svart orm i handen. Trille blev rädd för ormen, och kröp ihop. Han hörde mannen med höftskynket ropa högt. Sedan ven ormen genom luften och bet honom hårt i pannan. Det gjorde så ont och Trille flydde till det röda tyget. Han rev sönder det och sprang ut i det fria.

På nyheterna samma kväll sa dom att en tiger hade rymt från cirkusen. Några människor från zoot i närheten hade bedövat honom och fört honom till zoot. Nu visades det direkt när han vaknade.

Trille såg sig undrande om och hans hjärta tog ett skutt, han var på zoot igen! Och vänta! Var det inte två tigerhonor där borta?

Agnes Grudd, klass 6

